

Θα ανεχτούμε το καθημερινό ξεζούμισμά μας, ή θα τους διαλοοστείουμε, μην πληρώνοντας «τα σπασμένα», **αγωνιζόμενοι για την ελευθερία μας, την αξιοπρέπειά μας, την ίδια τη ζωή μας, που κλέβουν;**

## ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΦΤΙΑΧΝΕΤΑΙ ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ

Πίσω από το **παραπλανητικό επιχείρημα** ότι «με τη ‘λαθρεπιβίβαση’ επιβαρύνεται το δημόσιο και ο φορολογούμενος πολίτης» και ότι «αποτελεί προσπάθεια παρεμπόδισης της ‘εξυγίανσης’ των ‘ζημιογόνων’ μεταφορών, η οποία μεγαλώνει το έλλειμμα», το μόνο που κρύβεται είναι η ηττοπάθεια, ο συμβιβασμός και ο **εκβιασμός της συναίνεσης**. Κάτι τέτοιο θα ίσχυε μόνο, αν θεωρούσαμε ότι ισχύει εξίσου, πως αυτός ο εμπορευματοποιημένος, ανελεύθερος κόσμος είναι η μόνη δυνατή πραγματικότητα. **Δεν ακυρώνουμε εισιτήριο** όχι μόνο γιατί αρνούμαστε να δεχτούμε την εισπρακτική λογική του κράτους, την εμπορευματοποίηση στις μεταφορές με την παράλογη αύξηση της τιμής του εισιτηρίου, τις απολύσεις εργαζομένων και τις μειώσεις δρομολογίων. Αλλά κυρίως, γιατί επιλέγουμε εδώ και τώρα να αρνηθούμε το χαράτσι, και με το βλέμμα στραμμένο στο εγγύς μέλλον **αυτοοργανωνόμαστε και παλεύουμε για ένα ριζικά διαφορετικό τρόπο διαχείρισης της μετακίνησης και όλων των κοινωνικών αγαθών**. Η «εξυγίανση» των μεταφορών θα γίνει όταν αυτές περάσουν στα χέρια της κοινωνίας και λειτουργήσουν σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες και δυνατότητές της.

Ο αγώνας ενάντια στη λεηλασία των δημόσιων μεταφορών δεν μπορεί να αφορά μόνο αυτούς, που τις χρησιμοποιούν (επιβάτες) ή μόνο αυτούς, που τις προσφέρουν (εργαζόμενοι). Η σημασία του **να συνδεθούν οι αντιστάσεις, παράλληλα σε επίπεδο παραγωγής και κατανάλωσης** είναι καθοριστική για την έκβαση του κοινού αγώνα. Οι διεκδικήσεις αν δεν προσανατολιστούν στο κοινό συμφέρον των από κάτω είναι καταδικασμένες στη μερικότητα και εγκλωβίζονται σε στενές, οικονομικές και συντεχνιακές λογικές, που αναμφίβολα θα οδηγήσουν στην αποδυνάμωση του ίδιου του αγώνα.

Η **αντίσταση μας** περνάει από την ατομική υπέρβαση του καθενός/ μιάς, αλλά μόνο αν συναντηθεί με τη συλλογική, αλληλέγγυα και κινηματική δράση θα αποτελέσει μια **σημαντική ρωγή στα εξοντωτικά σχέδια του κράτους και των καπιταλιστών**, και θα επεκταθεί σε κάθε ‘μέτρο’ που μας επιφυλάσσουν. Το **κίνημα άρνησης πληρωμών στα ΜΜΜ**, αλλά και το ευρύτερο, δεν μπορεί παρά να χαρακτηρίζεται από τη συνειδητή δράση, την αλληλεγγύη και την **αυτοοργάνωση των επιβατών και των εργαζομένων**, έξω από γραφειοκρατικές δομές, σε διαδικασίες, που είναι οριζόντιες και ισότιμες.



## ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ - ΕΠΙΒΑΤΩΝ ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ/ΕΣ

Πρωτοβουλία για ελεύθερες μετακινήσεις από την Κατάληψη Κτήματος Πραποπούλιδου [protovouliaxalandriou.blogspot.com](http://protovouliaxalandriou.blogspot.com)

## ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των καπιταλιστικών μητροπόλεων, τα **Μέσα Μαζικής Μεταφοράς αποτελούν για χιλιάδες ανθρώπους τον μόνο ή τον προσφιλέστερο τρόπο μετακίνησης** από και προς τους χώρους εργασίας, τους τόπους κατανάλωσης, τις ζώνες διασκέδασης. Στα ΜΜΜ πολλοί από εμάς αναγκάζονται να ξοδεύουν τον χρόνο τους περνώντας μία και δύο ώρες της ημέρας, σε μια διαδικασία συνεχούς μεταφοράς και αναμονής, την οποία οι ίδιοι τις περισσότερες φορές δεν έχουν καν επιλέξει.

Σε συνθήκες καπιταλιστικής οικονομίας, άλλωστε, η **μετακίνηση δεν έχει να κάνει με ελεύθερη αναζήτηση και ευχαρίστηση αλλά με κενό χρόνο**. Το πριν και το μετά είναι σταθμοί μιας «προκαθορισμένης» διαδρομής, όπου οι προσωπικές (ιδιαίτερες) επιλογές του καθενός από εμάς φαίνονται να εξαντλούνται σ’ ένα πολύ περιορισμένο εύρος δυνατοτήτων. Πόσοι και πόσες από εμάς επιλέγουν πραγματικά το είδος της εργασίας τους (με την έννοια της κοινωνικής προσφοράς), τις συνθήκες σε αυτήν ή τον τρόπο μετακίνησης προς αυτήν;

Εδώ, ο **χρόνος μετριέται σε χρήμα** και αυτό είναι που εμφανίζεται ως «αδιαμφισβήτητη» αναγκαιότητα. Εγκλωβισμένοι σ’ ένα φαύλο κύκλο, χάνουμε καθημερινά το νόημα της ύπαρξης, «μεταφερόμενοι» σε χώρους συμπίεσης και αποσυμπίεσης. Πόσοι από εμάς επιλέγουν πραγματικά τον τρόπο ψυχαγωγίας τους ή τις πραγματικές υλικές τους ανάγκες, τις συνθήκες, τους χώρους, τη μετακίνηση προς αυτούς;



### ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΠΙΘΕΣΗ

Βιώνουμε ήδη την **αύξηση της έντασης της επίθεσης** κράτους και κεφαλαίου στους τομείς της παραγωγής και της κατανάλωσης βασικών αγαθών και υπηρεσιών. Στον τομέα της παραγωγής, αυτό εκδηλώνεται μέσα από την προωθούμενη «αναδιάρθρωσή» της, που ουσιαστικά έχει ως στόχο τη μείωση του κόστους εργασίας, με απώτερο σκοπό τη διάσωση των κερδών των αφεντικών. Λουκέτα, επισφάλεια, αύξηση της ανεργίας, εντατικοποίηση της εργασίας, ανασφάλιστη εργασία, περικοπή συντάξεων και μισθών... Στον τομέα της κατανάλωσης, βιώνουμε μια πρωτοφανή αύξηση του κόστους «βασικής διαβίωσης», που αφορά τιμές δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, ειδών πρώτης ανάγκης, αυξήσεις έμμεσων φόρων, καθώς και μια συνολικότερη προσπάθεια, η παροχή κοινωφελών αγαθών και υπηρεσιών (υγεία, παιδεία, ενέργεια, μεταφορές κ.α.), να περάσει στον έλεγχο του ιδιωτικού κεφαλαίου. Έτσι, και στον τομέα των δημόσιων μεταφορών εμφανίζονται ως υπαίτιοι της χρεοκοπίας οι εργαζόμενοι, οι τιμές των εισιτηρίων, τα μέτρα ελέγχου και ασφάλειας αυξάνονται, διαλύοντας κάθε κοινωνικό χαρακτήρα των μεταφορών, ενώ η ιδιωτικοποίησή παρουσιάζεται ως η μόνη λύση στο πρόβλημα του ελλείμματος.

Εδώ αξίζει να αναφερθεί ότι η φιλολογία της κυβέρνησης και των παπαγάλων της, των ΜΜΕ,

που **στοχοποιεί τους εργαζομένους των MMM** ως «ρετιρέ», προνομιούχους, τεμπέληδες, «δικαιολογεί» τις μεθοδεύσεις για μείωση του αριθμού τους, μέσω μετατάξεων, «εθελούσιων εξόδων» και μη ανανέωση συμβάσεων, ενώ παράλληλα **στρώνει τον δρόμο για την μείωση των μισθών τους**. Στην πραγματικότητα στα λεωφορεία υπάρχουν τεράστιες ελλείψεις προσωπικού και μισθοί του ύψους των 1300€. Οι μέσοι όροι, που ανακοινώνονται από τους «αρμόδιους» είναι πλασματικοί αφού συμπεριλαμβάνουν τους υψηλούς μισθούς των διευθυντών, παραδιευθυντών και λοιπών παρατρεχάμενων. Οι οδηγοί αναγκάζονται να δουλεύουν τα ρεπό τους, πράγμα που σημαίνει υπερωριακές πληρωμές. Λογικό είναι, λοιπόν, όταν κάποιος δουλεύει 28 και 30 μέρες το μήνα, ο μισθός του να αυξάνεται λόγω υπερωριών και μετά να **επιβάλλεται αύξηση της τιμής του εισιτηρίου για να πληρωθούν τα σπασμένα**. Επίσης, μην ξεχνάμε ότι ενώ οι επιδοτήσεις για τις δημόσιες συγκοινωνίες ανέρχονται σε ποσοστό 70%, οι κυβερνήσεις κατέβαλλαν στον ΟΑΣΑ μόλις το 1/3 της επιδότησης. Σαν αποτέλεσμα οι οργανισμοί εξαναγκάζονταν να δανειστούν οι ίδιοι. **Το έλλειμμα, λοιπόν, ουσιαστικά κατασκευάστηκε από το ίδιο το κράτος**.

## ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΠΤΕΙ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ, ΠΙΠΤΕΙ ΡΑΒΔΟΣ

Η αύξηση της οικονομικής δυστοκίας μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, με την ταυτόχρονη αύξηση της τιμής του εισιτηρίου, έχει ήδη οδηγήσει είτε στη διαδεδομένη πλέον **ανταλλαγή εισιτηρίων ή και αναζήτηση επικυρωμένων εισιτηρίων με υπόλοιπο διάρκειας ισχύος, είτε στην αύξηση της «ελεύθερης-χωρίς αντίτιμο» επιβίβασης**.

Το πρώτο φαινόμενο επιχειρήθηκε να αντιμετωπιστεί με την αποσαφήνιση και **ισχυροποίηση του νομικού καθεστώτος** περί «δόλιας αποδοχής υπηρεσιών». Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτό δεν πτόησε τους επιβάτες και το φαινόμενο αυτό ζει και βασιλεύει. Την πάταξη της «λαθρεπιβίβασης» ή αλλιώς «εισιτηριοδιαφυγής» καλούνται να αντιμετωπίσουν οι **ελεγκτές - κεφαλοκυνηγοί**. Ενισχυμένες, πλέον, ομάδες ελεγκτών επιδεικνύουν όλο και λιγότερη ανοχή στους παραβάτες. Δικαιολογίες του τύπου «είμαι άνεργος, μαθητής, φοιτητής, ανέβηκα για δυο στάσεις, δεν έβρισκα περίπτερο να αγοράσω», συνήθως πέφτουν στο κενό. Οι ελεγκτές, πλέον, έχουν εντολές για συνεργασία με τους «κανονικούς» αστυνομικούς τους οποίους καλούν για να συνδράμουν στο έργο τους. Αξίζει, επίσης, να αναφερθεί ότι στους χώρους του μετρό, οι έλεγχοι είναι πιο εύκολη υπόθεση λόγω της μόνιμης παρουσίας αστυνομικών, των ελάχιστων εναλλακτικών για διέξοδο, του αποστειρωμένου περιβάλλοντος, της μεγαλύτερης αποξένωσης μεταξύ των επιβατών, καθώς και λόγω του λειτουργικότερου της διαδικασίας έκδοσης και επικύρωσης εισιτηρίων.

## ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Μία από τις ιστορικές εκφράσεις της αντίστασης των κυριαρχούμενων/ εκμεταλλευόμενων σε περιόδους κρίσης είναι και η περίπτωση του κινήματος της αυτομείωσης, που έλαβε χώρα στην Ιταλία την περίοδο 1969-75.

Με τον όρο αυτομείωση εννοούνταν οι ενέργειες εκείνες με τις οποίες οι καταναλωτές (σε επίπεδο κατανάλωσης) και οι εργαζόμενοι (σε επίπεδο παραγωγής) αναλαμβάνουν οι ίδιοι να μειώσουν, σε ένα συλλογικά αποφασισμένο επίπεδο, την τιμή των δημόσιων υπηρεσιών, της στέγασης, του ηλεκτρικού ρεύματος, των εισιτηρίων στα MMM ή στα εργοστάσια το ρυθμό παραγωγικότητας.

Αυτό που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, είναι πως το κίνημα αυτό αναπτύχθηκε σε ένα ιστορικό πλαίσιο κρίσης παρόμοιο σε αρκετά σημεία με αυτό που ζούμε κι εμείς· με το «σχέδιο Carli» - που πήρε το όνομά του από τον πρόεδρο της τράπεζας της Ιταλίας - επιχειρήθηκε αφενός η αναδιάρθρωση της παραγωγής αφετέρου η μείωση των δημόσιων δαπανών. Η κίνηση αυτή των αφεντικών και του κράτους, απαντήθηκε με δυναμικούς αγώνες που έσπασαν το διαχωρισμό παραγωγής-κατανάλωσης, δημιουργώντας επιτροπές γειτονιάς που συνεργάζονταν με σωματεία και συνδικάτα στους χώρους δουλειάς.

Χαρακτηριστικό ήταν το παράδειγμα των αγώνων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς· όταν αυξήθηκε η τιμή των εισιτηρίων, η αντίδραση που ξεπήδησε με τη συμφωνία εργαζομένων στα MMM με τους 'χρήστες' αυτών εκδίδοντας εισιτήρια και κάρτες διαδρομών στις παλιές τιμές είχε σαν αποτέλεσμα να αναγκάσουν την κυβέρνηση και τις εταιρείες των μεταφορών να πάρουν πίσω την αύξηση, μέχρι να επιτευχθεί συμφωνία με τα συνδικάτα και τις επιτροπές γειτονιάς.

## ΖΟΥΜΕ ΣΕ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

Οι αυταπάτες, άλλωστε, έχουν τελειώσει. Στο σβέρκο μας έχουμε ένα κράτος πρόνοιας που έχει αποτύχει περίτρανα, κάτω από τις απάνθρωπες - από τη φύση του - συνθήκες, που επιτάσσει το καπιταλιστικό σύστημα. Αυτό που ζούμε, είναι οι ύστατες προσπάθειες **να διασωθούν τα προνόμια των λίγων και ισχυρών σε βάρος των πολλών**. Οι διαχειριστές της εξουσίας (κόμματα, επαγγελματίες πολιτικοί, ξεπουλημένοι συνδικαλιστές, ΜΜΕ, μπάτσοι) προσπαθούν να μας κάνουν να συναινέσουμε **στην ίδια μας την εξόντωση**. Προσπαθούν με τη **διάχυση του φόβου στην κοινωνία** να μας κρατήσουν σιωπηλούς και υποταγμένους, απέναντι στη σταθερή και εντεινόμενη εκμετάλλευσή μας. Μεταφέρουν την ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση σε όλους και όλες ανεξαιρέτως, με τη κατασκευή πλαστών συνειδησών του τύπου «όλοι φταίμε», «μαζί τα φάγαμε», «καλά να πάθουμε» κλπ, ώστε **να μετριάσουν τις αντιδράσεις, που ξέρουν πολύ καλά ότι θα έχουν**, παρά την πρόσκαιρη αμηχανία, που θυμίζει νηνεμία πριν την καταιγίδα.

Παρ' όλα αυτά, κάποιοι συνεχίζουν να κυκλοφορούν με ιδιωτικά ελικόπτερα και μισθωμένα πολυτελή αυτοκίνητα και κάποιοι άλλοι -οι πολλοί- με τις δημόσιες -προς το παρόν- συγκοινωνίες για να πάνε να δουλέψουν στις επιχειρήσεις των προηγούμενων. Οι αυξήσεις στα κοινωνικά αγαθά μπορεί να ισχύουν για όλους/ ες, όμως, υπάρχει μια σημαντική διαφορά. Δεν απολύονται όλοι, δεν μπορούν όλες να βρουν δουλειά, δεν μειώνονται μισθοί, συντάξεις, δώρα, επιδόματα σε όλους, δεν έχουν όλοι τα ίδια λεφτά βρε αδερφέ! **Από το Γενάρη του 2011** μάλιστα, θα χρειαζόμαστε  $1,5 * 2 = 3$  ευρώ τη μέρα, δηλαδή 90 ευρώ το μήνα για μία μετακίνηση την ημέρα. Για τους περισσότερους αυτό σημαίνει **το 1/6 ή 1/5 ή και 1/4 του μισθού, της σύνταξης, του επιδόματος ανεργίας**.

**Ο στόχος είναι ξεκάθαρος**. Να μεταφερθεί η αγανάκτηση, η οργή και ο ανταγωνισμός στους 'από κάτω' ώστε να τη βγάλουν λάδι οι 'από πάνω'. Να επικρατήσει (στην ουσία να ενισχυθεί) η ιδιωτέυση, ο ατομικισμός, η «καβάτζα», ο κοινωνικός κανιβαλισμός με λίγα λόγια. Αυτός δηλαδή που αποπροσανατολίζει και δημιουργεί λάθος εχθρούς μεταξύ των εκμεταλλευόμενων: ο συνάδελφος αντί του αφεντικού, ο συνεπιβάτης αντί του ελεγκτή, ο μετανάστης αντί του φασίστα, ο διπλανός μας αντί του εκμεταλλευτή μας, γενικότερα. **Κι εδώ είναι η δική μας πρόκληση**.

**Η αναδιάρθρωση των MMM** είναι απλά μια πτυχή της συνολικότερης επίθεσης αλλά παράλληλα και άλλο **ένα πεδίο της δικής μας αντεπίθεσης**. Θα χρειαστεί ν' αγωνιστούμε για τ' αυτόνομη πλέον, ξεπερνώντας τους συμβολισμούς, **διεκδικώντας την πρόσβαση σε καθημερινά αναγκαία αγαθά**: υγεία, παιδεία, μετακινήσεις, ρεύμα, νερό, οξυγόνο. Τίθεται, λοιπόν, το εξής ερώτημα: